

Джек Лондон

Да убиеш човек...

Макар да мъждееха само нощните лампи, тя обикаляше уверено из големите стаи и просторни

салони, като напразно търсеше недочетена стихосбирка, която бе затулила някъде и едва сега се беше сетила за нея. Когато запали лампите в гостната, тя изпъкна на светлината им, облечена с широк пеньоар от мек розов плат, богато поръбен с дантели на деколтето и по рамената. Пръстените още бяха на ръцете ѝ, буйната руса коса още не беше разпусната. Нежно, изящно хубава, със слабо овално лице, червени устни, лека руменина по бузите, тя имаше сини очи, които с променливостта на хамелеон можеха по желание да погледнат широко отворени с наивността на девойка, да станат сурови

и сиви, със студен блясък, или да пламнат с непреклонен и властен жар.

Тя изгаси лампите, излезе и се запъти по коридора към сутрешния салон. На вратата спря и се

ослуша. От другия край я сепна не звук, а усещането за някакво движение. Можеше да се закълне, че не е чула нищо, и все пак бе настъпила някаква

промяна. Атмосферата на нощния покой се бе нарушила. Запита се кой ли от слугите може да броди из къщата. Икономът не – той бе известен с това, че си ляга рано освен в особени случаи. Не можеше да е камериерката ѝ, понеже ѝ бе позволила да излезе тази вечер.

Като продължи до трапезарията, откри, че вратата е затворена. Защо я отвори и влезе, не знаеше, но имаше чувството, че това, което събуди безпокойството ѝ, каквото и да бе то, е там. Стаята тънеше в мрак, тя отиде опипом до ключа и го натисна. Когато ослепителната светлина блесна, тя се дръпна назад и възкликна. Извика само „О!“, и то не високо.

С лице към нея, до електрическия ключ, притиснал се до стената, стоеше някакъв мъж. В ръката си държеше насочен срещу нея револвер. Колкото

и да се беше уплашила, когато го съзря, тя забеляза, че оръжието е черно и с извънредно дълга цев. Тя го позна, беше колт. Мъжът беше среден на ръст, облечен просто, с кафяви очи и с почерняло от слънцето лице. Изглеждаше много спокоен. Револверът не трепваше и беше насочен срещу корема ѝ, ръката му не бе изпъната, а с лакът опрян на хълбока.

– О! – рече тя. – Моля да ме извините. Вие ме стреснахте. Какво искате?

– Май че трябва да се измъкна – отвърна той смешно присвил устни. – Аз като че се загубих в това жилище и ако бъдете толкова добра да ми покажете къде е вратата, няма да направя нищо лошо и веднага ще си плюя на петите.

– Но какво правите тук? – поиска да знае тя и в гласа ѝ прозвуча остра нотка на човек, свикнал да заповядва.

– Дошъл съм направо за грабеж, госпожице, това е то. Дошъл съм да поогледам и да видя какво-мога да задигна. Мислех, че ви няма вкъщи, като ви видях да излизате със стария с кола. Смятам, че трябва да е бил баща ви и вие сте госпожйца Сетлиф.

Госпожа Сетлиф разбра грешката, оцени неволния комплимент и реши да не разкрива заблуждението му.

– Откъде знаете, че съм госпожица Сетлиф?

– Това не е ли къщата на стария Сетлиф? Тя кимна.

– Не съм знаел, че има дъщеря, но смятам, че трябва да сте негова шерка. А сега, ако не ви създавам прекалено голяма грижа, ще ви бъда благодарен, ако ми покажете откъде да изляза.

– Защо пък? Вие сте крадец, грабител.

– Ако това си ми беше занаята, щях досега да съм свалил тия пръстени от ръцете ви, вместо да ви говоря учтиво – сонпа се той. – Аз съм дошъл да изкарам нещо от стария Сетлиф, не да ограбвам жени. Ако ми се махнете от пътя, смятам, че и сам ще намеря откъде да изляза.

Госпожа Сетлиф беше проникателна жена и долови, че от такъв човек няма защо много да се страхува. Не беше типичен престъпник – в това беше сигурна. По приказките му разбра, че не е от големите градове и ѝ се струваше, че усеща волния, по-непринуден лъх на безпределни, простори.

– Ами ако бях изпищяла? – полюбопитствува. тя. – Да кажем, че бях извикала за помощ? Нима щяхте да ме застреляте? Мене... една жена?

Тя забеляза мигновено смущение в кафявите му очи. Мъжът отговори бавно и замислено, сякаш се мъчеше да реши трудна задача:

– Смятам, че тогава щеше да се наложи, да ви стисна за гърлото и хубавичко да ви набъхтя.

– Една жена?

– Като нищо щеше да ми се наложи – отговори той и госпожа Сетлиф видя устните му мрачно да се свиват. – Вие сте само една слаба жена, но виждате ли, госпожице, не мога да се оставя да ме натикат в затвора. Не, госпожице, наистина не мога. Имам един приятел, дето ме

чака там, на Запад. Той го е загазили и аз трябва да му помогна. – Устата му се сви още по-мрачно. – Мисля, че бих могъл да ви удуша, без чак много да ви заболи.

Тя го загледа с детинско изражение на наивно-неверие в очите.

– Никога още не съм виждала крадец – увери

го тя – и не зная как да ви кажа колко ми е интересно.

– Аз не съм крадец, госпожице. Не съм истински крадец – побърза да добави той, когато забеляза подигравателното й недоверие. – Изглеждам такъв тук, във вашата къща. Но сега за първи път съм се захванал с такава работа. Трябват ми пари – много ми трябват. Освен това смятам, че ще си прибера нещо, което имам да взимам.

– Не ви разбирам – усмихна се тя, за да го накара да продължи. – Дошли сте тук, за да ни

ограбите, а да ограбваш, значи да взимаш нещо, което не е твое.

– И да, и не, в този по-особен случай. Но смятам, че е по-добре да си тръгвам вече.

Той се запъти към вратата на трапезарията, но жената му препречи пътя, а каква прекрасна пречка представляваше тя! Лявата му ръка се протегна;

напред, сякаш за да я сграбчи, но той се разколеба. Беше явно завладян от нежната й женственост.

– Ето! – възкликна тя тържествено. – Знаех си, че няма да го напразните. Крадецът се смуги.

Жената весело се засмя.

– Има крадци и крадци, нали знаете? От вас не ме е страх, защото съм сигурна, че не сте от тези, които биха сторили зло на жена. Хайде, да си поприказваме малко. Никой няма да ни безпокои. Аз съм съвсем сама. Моят... баща ми пътува с влак за Ню Йорк. Всички слуги спят. Бих искала да ви дам нещо да хапнете – жените винаги слагат среднощна вечеря на крадците, които залавят, поне според разказите в списанията. Но аз не зная къде има храна. Може би ще пийнете нещичко?

Той се поколеба и не отговори, но тя забеляза в погледа му да се разгаря възхищението от нея.

– Нали не ви е страх? – запита тя. – Няма да ви отровя, Обещавам ви. Ще пия с вас, за да ви покажа, че няма нищо страшно.

– И вие ако не сте някакво чудо! – заяви той и за първи път отпусна револвера и го остави да увисне отстрани. – Отсега нататък няма вече защо да ми разправят, че градските жени били страхливи. Вие не сте кой знае колко. .. само едно дребно хубаво женче. Ама май не сте никак

от плашливите. Пък отгоре на всичко и доверие ми гласувате. Не са много жените, нито пък мъжете, дето биха се държали с човек с револвер така, както вие се държите с мен.

Тя се усмихна от удоволствие при този комплимент и отговори с много искрено изражение:

– То е, защото ви харесвам. Имате твърде честен вид за един крадец. Не би трябвало да правите такива неща. Ако не ви е провървяло, трябва да си намерите работа. Хайде, оставете някъде този отвратителен револвер и да обсъдим положението. Това, което трябва да направите, е да започнете да работите.

– Ама не в тоя град – забеляза той рязко. –

Изпотрепах си краката, стопих се да си търся работа. А бях хубав, едър мъж едно време... преди да започна да си търся работа.

Веселият смях, с който посрещна язвителната му шега, явно му се хареса; тя веднага го забеляза и побърза да се възползува от това. Направо от вратата се запъти към бюфета.

– Хайде, трябва да ми разкажете всичко, докато ви сипвам нещо за пиене. Какво да бъде? Уиски?

– Да, госпожице – отговори той и я последва, но все още продължаваше да държи револвера отпуснат до хълбока и да поглежда с притеснение отворената врата.

Жената му наля една чаша на бюфета.

– Обещах да пия с вас – рече тя колебливо. – Но не обичам уиски. Аз... предпочитам херес. Тя вдигна нерешително бутилката с херес, сякаш

искаше съгласието му.

– То се знае – кимна ѝ той. – Уискито е мъжко питие. Никак не ми харесва, като гледам как го пият жените. Виното си е по-добре за тях.

Тя вдигна чашата си с разнежващо съчувствен поглед.

– Пожелавам ви да си намерите добра служба... Но се прекъсна, като видя изражението на изненада и погнуса на лицето му. Едва допрял чашата,

той я отдръпна от устата.

– Какво има? – запита тя разтревожено. – Не ви ли харесва? Да не съм сгрещила нещо?

– На това уиски му има нещо. Стои като загоряло и опушено.

– Ах! Колко съм глупава! Дала съм ви скоч. Разбира се, вие сте

свикнали на ръжено уиски. Чакайте да ви го сменя.

Почти с майчинска загриженост тя смени чашата с друга, потърси и намери нужната бутилка.

– По-добро ли е?.

– Да, госпожице. Няма пушек. Като нищо това е истинско хубаво уиски. Не съм пил нито чашка от една седмица. Направо се хлъзга: дето се казва, като масло; не е направено в химическа фабрика.

– Пияч ли сте? :

Това беше наполовина въпрос, наполовина предизвикателство.

– Не, госпожице, не чак толкова. Случвало се е да попрехвърля мярката и да се поразвилнея, но много рядко. Ама има и дни, когато тъкмо навреме ми пада да гаврътна нещо съвсем специално и тая чашка беше точно такава. А сега благодаря ви за вашата любезност, госпожице, и да си хващам пътя.

Госпожа Сетлиф не искаше да загуби своя крадец. Беше твърде улегнала жена, за да се отличава с романтизъм, но сегашното положение пораждаше възбуда, която ѝ доставяше удоволствие. Освен това знаеше, че няма никаква опасност. Мъжът, въпреки волевата си брадичка и непоколебимия поглед в кафявите очи, беше крайно сговорчив. А пък и по-дълбоко в съзнанието ѝ се мяркаше мисълта за слушащи я с възхищение приятелки. Щеше да е много жалко да се лиши от това.

– Не сте ми обяснили как грабежът във вашия случай е само прибиране на нещо, което си е ваше – рече тя. – Хайде, седнете и ми го обяснете тука, на масата.

Тя заобиколи, за да седне на своето място, а него настани от другата страна на ъгъла, срещу себе си. Той все още беше нашрек, както тя забеляза, а очите му шареха зорко насам-натам и току се връщаха със затаено възхищение към нея, но винаги само за миг. Забеляза също така, че докато тя говореше, той се вслушваше в други звуци, а не в нейния глас. Не изпускаше от погледа си и револвера, оставен на ъгъла на масата помежду им, с ръкохватката към дясната му ръка.

Но той беше в ново, непознато за него обкръжение. Този човек от Запада, запознат с потайностите, на горите и равнините, с остро зрение и слух, предпазлив и подозрителен, не знаеше, че под масата, близо до крака ѝ имаше копче на електрически звънец. Не беше нито чувал, нито сънувал за такова приспособление и цялата му бдителност и недоверчивост не струваха .пукната пара.

– Работата стои така, госпожице – започна той в отговор на подканата ѝ. – Старият Сетлиф веднъж ми изигра номер в малка сделка.

Долна работа беше, но той надви. Всичко е редовно и законно, щом има зад него няколкостотин милиона. Аз не хленча, нито искам да наклеветя баща ви. Той и да ме види, няма да знае кой съм и сигур понятие си няма, че е отгъмнал нещо от мене. Много е голям, върти и се разправя с милиони, отде ще е чул за дребосък като мене! Той само командува. Има си какви ли не специалисти, дето мислят, кроят и работят за него; някои от тях, чул съм, получавали повече пари от президента на Щатите. Аз съм само един от хилядите, дето са били измамени от баща ви, това е то! Знаете ли, имах си аз една дупка в земята, нищо и никаква миничка с агрегат от една конска сила. И когато сложиха ръка на целия Ай-дахо и реорганизираха металолейния тръст, и станаха господари на всичко наоколо, и инсталираха големите хидравлични съоръжения в Тунин Пайнс, е, съсипан бях и аз. Името ми бе зачеркнато, преди още да започнат да леят първата руда. Та затова тая нощ, както съм останал без пукната пара, а приятелят ми е в такава голяма нужда, наминах тук да задигна едно-друго от баща ви. Както съм изпаднал, сметнах, че един вид имам да го взимам.

– Да предположим, че всичко, което казвате, е така – отбеляза тя, – въпреки всичко то не променя кражбата с взлом в нещо друго. То не би ви оправдало пред съда.

– Зная – призна той смирено. – Това, което е право, не винаги е законно. Нали затова толкова се притеснявам да седя тук и да приказвам с вас. Не че вашата компания не ми е приятна, много дори ми е приятна, но просто не мога да се оставя да ме хванат. Зная какво ще ми направят в тоя град тука. Имаше един младеж, дето го осъдиха миналата седмица на пет години, задето взел от одного срещу дулото на револвера два долара и осемдесет и пет цента. Прочетох го във вестника. Когато времената са тежки и няма работа, човек от отчаяние върши какво ли не. Пък тогава тия, от които има какво да се отгъмне, и те като нищо правят отчаяни неща на другите. Спипат ли ме, не мога да се отърва с по-малко от десет години. Затова сега дращя да се изгъмна.

– Не, чакайте! – Тя вдигна ръка да го задържи и същевременно махна крака си от звънца, който беше натискала на пресекулки. – Вие още не сте ми казали името си.

Той се подвоуми.

– Наричайте ме Дейв.

– Тогава... Дейв... – тя се засмя с мило смущение. – Трябва да се направи нещо за вас. Вие сте млад човек и ето че тръгвате по лош път. Като започнете с такива опити да прибирате това, което-смятате, че ви

се пада, по-нататък ще прибирате и онова, за което сте съвсем сигурен, че не ви се пада. И вие знаете какъв ще е краят. Вместо това трябва да ви намерим някакво почтено занятие.

– Трябват ми парите, и то още сега – отговори той упорито. – Те не са за мен, а за тоя приятел, дето ви разправях. Той се е забъркал в едни неприятности и трябва да му се помогне сега или е свършено с него.

– Аз мога да ви намеря служба – заговори тя бързо. – И... да, точно така! Ще ви дам назаем парите, които трябва да изпратите на приятеля си. Ще можете да ми ги върнете на части от заплатата си.

– Към триста долара биха стигнали – бавно отговори той. – Триста долара ще го оправят. Бих работил кътговски цяла година за толкова и още само колкото да преживея и някой и друг цент за тютюн.

– О! Вие пушите! Това не ми е дошло наум. Тя посегна над револвера към ръката му и посочи издаващите го пожълтели пръсти. Същевременно очите ѝ измериха разстоянието на собствената ѝ ръка и на неговата до револвера. Умираще от желание да го грабне с едно бързо движение. Сигурна беше, че може да го направи, и все пак не съвсем;

така тя се въздържа и отдръпна ръката си.

– Няма ли да запушите? – подкани го тя.

– Пуши ми се, та две не виждам.

– Че запушете. Аз нямам нищо против. Всъщност приятно ми е, когато пушат, искам да кажа, цигари.

Той бръкна в джоба си с лявата ръка, извади парченце амбалажна хартия и го пое с дясната ръка току до револвера. Отново бръкна и сложи върху хартишката щипка тъмен, едро рязан тютюн. След това се зае, с двете ръце върху револвера, да свива цигара.

– Ако съдя по начина, по който не се отделяте от това отвратително оръжие, като че ли ви е страх от мене – закачи го тя.

– Не че ме е страх от вас, госпожице, ами малко ми е чоглаво предвид обстоятелствата.

– Но ето, аз не съм се уплашила от вас.

– Вие нямате какво да губите.

– Живота си – отвърна му тя.

– Това е вярно – веднага се съгласи крадецът. – И не сте се стреснали от мен. Може аз да съм прекалено предпазлив.

– Аз не бих ви направила нищо лошо – докато казваше това, с пантофката си напипа копчето на звънеца и го натисна. Същевременно в очите ѝ светеше искрена честност. – Вие умеете

да преценявате мъжете, зная. И жените. Положително, когато аз се мъча да ви отклоня от престъпния живот и да ви намеря честна работа...

Той веднага побърза да се извини:

– Много ви моля да ми простите, госпожице. Сигур туй мойто при-теснение не е много учтиво.

С тези думи той махна дясната си ръка от масата и след като си за-пали цигарата, я отпусна на скута.

– Благодаря ви за доверието – пророни тя тихо, като се мъчеше упорито да не измерва с поглед разстоянието до револвера и продължи без прекъсване да натиска с крака си копчето на звънеца.

– А за тия триста долара – подхвана нейният гост. – Мога да ги изп-ратя телеграфически на Запад още сега през нощта. И съм съгласен да работя за тях и прехраната си цяла година.

– Вие ще печелите повече от това. Мога да ви обещаю най-малко се-демдесет и пет долара на месец. Разбирате ли от коне?

Лицето му светна и в очите му блеснаха пламъчета.

– Тогава елате да работите при мен... или при баща ми, по-право казано, макар че всички слуги ги наемам аз. Трябва ми втори кочияш...

– И да нося ливрея? – прекъсна я той рязко, а в гласа и присвитите му устни се долавяше подигравката на свободолюбивия западняк.

Тя се усмихна с разбиране:

– Явно това не подхожда. Чакайте да помисля.

Да. Умеете ли да обзядвате и да отглеждате жребци? Той кимна.

– Ние имаме коневъдно стопанство има свободно място за човек точно като вас. Ще го заемете ли?

– Ще ли питане, госпожице? – в гласа му прозвуча благодарност и въодушевление. – Изпратете ме там. Ще се хвана още утре и като нищо мога едно да ви обещаю, госпожице. Никога няма да съжалявате, че сте помогнали на Хюи Люк, когато е бил в беда...

– Струва ми се, че ми казахте да ви наричам Дейв – упрекна го тя добродушно.

– Вярно е, госпожице. И много ви моля да ми простите. То си беше чиста лъжа. Истинското ми име е Хюи Люк. И ако ми дадете адреса на това коневъдно стопанство и пари за железницата, ще потегля за там още рано сутринта.

През цялото време на разговора госпожа Сетлиф не беше престана-ла да натиска звънеца. Беше звъняла по какъв ли не тревожен начин – три пъти късо и един път дълго, два пъти късо и един път дълго, пет

пъти. Беше опитала дълга поредица от кратки извънвания, а веднъж беше натискала звънеца непрекъснато цели три минути. Не знаеше вече дали да упреква непробудния сън на глупавия иконом, или да повярва, че звънецът не е в ред.

– Толкова се радвам – каза тя, – толкова се радвам, че сте съгласен. Всичко ще се нареди съвсем лесно. Но първо ще трябва да ми имате доверие и да ми позволите да се кача горе да си взема портмонето. – Тя забеляза появилото се за миг съмнение в очите му и побърза да добави: – Нали аз пък ще ви дам на вяра триста долара.

– Вярвам ви, госпожице – любезно отвърна той. – Просто не мога да овладея нервите си.

– Да отида ли да взема парите?

Но преди да успее да получи съгласието му, до слуха ѝ достигна отдалече лек, приглушен шум. Тя позна, че е от летящата врата към кухненските помещения. Но той беше толкова лек – по-скоро едва доловим полъх, отколкото звук, – че нямаше да го чуе, ако не беше наострила уши за него. Въпреки това мъжът го чу. Той се стресна по своя сдържан начин.

– Какво беше това? – попита Той, Вместо отговор лявата ѝ ръка се стрелна към револвера и го грабна. Беше го изпреварила и беше имала късмет, защото в същия миг неговата, ръка се вдигна от скута и се отпусна на празното място, където бе лежал револверът.

– Седнете! – заповяда тя остро със съвсем нов за него глас. – Не мърдайте. Сложете ръцете си на масата.

Беше си взела поука от него. Вместо да държи тежкото оръжие протегнато напред, ръкохватката му и лакътят ѝ бяха опрени на масата, с дулото насочено не към главата, а към гърдите му. А той със спокоен вид се подчини на заповедите ѝ, понеже виждаше, че дори ръката ѝ да трепнеше при изстрела, нямаше никаква вероятност да не го улучи. Виждаше също, че револверът не се помръдва, нито пък ръката ѝ трепери, а прекрасно знаеше каква дупка правят куршумите със заоблен връх. Очите му гледаха не жената, а петлето, което се беше повдигнало под натиска на показалеца ѝ върху спусъка.

– Май ще е добре да ви предупредя, че тоя револвер има мек спусък. Не натискайте много силно, иначе ще ми направите дупка колкото орех.

Тя малко поотпусна спусъка.

– Така е по-добре – отбеляза той. – Най-добре ще е да го

освободите съвсем. Нали виждате колко лесно се вдига. Стига да искате, едно леко дръпване ще го накара да се вдигне, да се върне и да направи на нищо целия ви хубав под.

Зад него се отвори врата и той чу някой да влиза. Но не обърна глава. Гледаше домакинята и му се стори, че вижда лице на друга жена – корава, студена, безмилостна и въпреки това блестяща в своята красота. Очите ѝ също гледаха сурово и в тях бляскаше студен огън.

– Томас – заповяда тя, – иди на телефона и повикай полицията. Защо толкова се забави?

– Аз дойдох, щом чух звънеца, госпожо – отговори икономът.

Крадецът не сваляше очи от нея, нито тя от него, но когато спомена звънеца, тя забеляза в погледа му да се мярка недоумение.

– Моля да ме извините – заговори икономът

Зад гърба му, – но няма ли да е по-добре Да взема револвера и да събудя слугите?

– Не, позвъни на полицията. Аз мога да го задържа. Върви да се обадиш, бързо.

Икономът повлече обутите си с чехли крака и излезе, а мъжът и жената останаха да седят забили поглед един в друг. На нея това изживяване ѝ доставяше рядко удоволствие и мислено тя чуваше приказките на хората от своята среда и виждаше съобщенията в светските колони на седмичниците как хубавата млада госпожа Сетлиф, без чужда помощ заловила въоръжен крадец. Това щеше да бъде сензация, тя беше сигурна.

– Когато получите присъдата, за която споменахте – каза тя студено, – ще имате време да размишлявате какъв глупак сте били да обсебвате чуждо имущество и да заплашвате жени с револвери. Ще имате време да си научите урока, както трябва. Сега ми кажете истината. Нали нямате никакъв приятел в беда? Всичко, което ми разправихте, беше лъжа?

Той не отговори. Макар очите му да бяха вперени в нея, погледът му като че ли беше празен. Действително в този миг тя беше забулена с мъгла за него и това, което виждаше, бяха залетите със слънце простори на Запада, където мъжете и жените бяха по-достойни от покварените жители на триж покварените градове на Изтока, с каквито се беше сблъскал тук.

– Продължавайте. Защо не говорите? Защо не ми кажете още някоя лъжа? Защо не ми се помолите да ви пусна?

– Бих ви помолил – заговори той, като облиза пресъхналите си устни, – бих ви помолил да ме пуснете, ако...

– Ако какво? – властно му подхвърли тя, когато той млькна.

– Мъчех се да намеря дума, за която вие ме подсетихте. Както казах, бих ви се помолил, ако вие бяхте почтена жена.

Лицето и пребледня.

– Внимавайте! – предупреди го тя.

– Вие няма да ме убиете – рече крадецът с презрение. – Светът е доста гадно място, щом в него миткат твари като вас, но мисля си, не е чак

Толкова гнусен, за да ви позволи Да ми Теглите куршума. Вие, то се знае, сте проклета, но бедата с вас е там, че сте слаба в проклетията си. Колко му е да убиеш един човек, но на вас не ви стиска

Б ето къде губите играта.

– Внимавайте какво говорите – повтори тя. –

Иначе, предупреждавам ви, ще си изпатите. Трябва да помните, че присъдата ви може да стане по-лека

или по-тежка.

– Нещо не му е наред на господата, та ви остави

да правите каквото си щете – забеляза той ни в клиъ, ни в ръкав. – Съвсем не мога да разбера за какво мисли той, че да играе такива номери на нещастното човечество. Виж, ако аз бях господ... По-нататъшното му изказване бе прекъснато от влизането на иконома.

– Нещо му има на телефона, госпожо – съобщи той. – Жиците ли са се преплели или нещо друго, защото не мога да взема централата

– Иди извикай някого от слугите – нареди му домакинята. – Изпрати го да повика полицаи, а

ти се върни тука.

Двамата отново останаха сами.

– Ще бъдете ли толкова добра да ми отговорите на един въпрос, госпожице? – обади се крадецът. – Тоя ваш слуга спомена нещо за звънец. Аз ви пазех като котка и вие положително не сте звънели на никакъв звънец.

– Той е под масата, нещастен глупчо. Аз го натисках с крака си.

– Благодаря ви, госпожице. Предполагам, че съм виждал такива като вас преди, ама сега вече съм сигурен, че съм виждал. Аз ви говорих честно и с пълно доверие, а през цялото това време вие сте ме лъгали, без да мигнете.

Тя се изсмя подигравателно.

– Продължавайте. Разправяйте каквото си искате. То е много интересно.

– Вие ми правихте мили очи, правехте се на любезна и сърдечна, през цялото време използвахте това, че носите пола, а не панталони... и през цялото време сте натискали с крак звънеца под масата. Да, все пак има и нещо утешително. Предпочитам да съм беднякът Хюи Люк и да излеждам десет години в затвора, отколкото да съм във вашата кожа. Пъкълът е пълен с жени като вас, госпожице.

За известно време настъпи мълчание; крадецът не сваляше очи от нея, изучаваше я и вземаше някакво решение.

– Продължавайте – подкани го тя. – Кажете нещо.

– Да, госпожице, ще кажа нещо. Като нищо ще кажа. Знаете ли как-во ще направя? Ей сега ще стана от този стол и ще изляза през тая врата. Бих си взел револвера от вас, само че вие може да направите глупостта да гръмнете. Можете да го задържите. Хубав револвер е. Както ви казах, аз ще изляза ей през тая врата. И вие няма да използвате тоя револвер. Трябва да ти стиска да убиеш човек, а на вас не ви стиска. Хайде, пригответе се и вижте дали можете да вдигнете спусъка. Аз няма да ви направя нищо. Ще изляза през тая врата и ето тръгвам.

Без да я изпуска от погледа си, той бутна назад стола и бавно се изправи. Петлето се вдигна наполовина. Жената го наблюдаваше. Мъжът също.

– Дръпнете по-силно – посъветва я той. – Не е вдигнат още и наполовина. Хайде, дръпнете спусъка и убийте човек. Точно това ви казвам: убийте човек, пръснете мозъка му на пода или направете в него дупка колкото юмрукът ми. Това значи да убиеш човек.

Петлето се върна обратно, нервно, но леко. Мъжът се обърна гърбом и бавно се запъти към вратата. Тя вдигна револвера така, че да го насочи в гърба му. Още два пъти петлето се вдигаше наполовина и нерешително се връщаше обратно.

На вратата крадецът се обърна за миг, преди да излезе. Устата му се изви презрително. Той проговори с нисък глас, провлечено, но в тона му прозвуча квинтесенцията на цялата погнуса, когато я нарече с отвратително и гадно име.

КРАЙ

Jack London
To Kill A Man, 1910

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 11 май 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2224>]